



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρῶτον ἀπὸ μόντης χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκωμένη γῆν τῶν Παρθενῶν.

Χίλια κ' ἔτη αἰῶνα κ' ἔτι
κ' ἔτι χίλια Μπαρμαλιῆ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

ἰράγματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομαί γὰρ κάθε χρόνο—ὁ κτὰ φράγκα εἶναι μ ὄνο.
Γὰ τὰ ξένα ὅμως μέρα—ὁ εἰ κα φράγκα καί' ἴσ' τὸ χ εἰ.

Ὅπιδ τοῦ μηνὸς Ἰουλίου,
βρασιμὸς τοῦ κλεινοῦ Βασιλείου.

Ἐγκαῖα σαράντα κ' ἑνῆτα,
καὶ Βουλὴ μὲς ἀρίνη γενναία.

Τοῦ Ρωμιοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἕνα χαίμαρον φῶδ' ἔστις
Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μεταεῖρη τῆν ὁδὸν,
ποῦται δρᾶσις μεγάλῃς πολιτιστάχου σταθμὸς,
'στὴν οὐδία' Ἐμπειρίου, δεκατίσσε' ἀπὸ μὸς.

Ἐοῦ, θεῆτης Ἐρατὸ,
βοήθησε τὸν ποιητῆ,
καὶ μὲ τὴν ἔμπνευσι αὐτῆ
νὰ μὴ σοῦ φάγη ξερατὸ.

Μοῦ λένε, φίλε ποθητέ,
πῶς κατ' αὐτὰς ἀναχωροῦν
τῶν Ἀθηνῶν ὁ βουλευτὰ
μὲ τὸσην εὐφραδείας ροῦν.

Ὁ Βλάξ ὁ Φασουλῆς ἀπὸ τὴν Ἐρῆτη
γράφει 'στὸν ξόβινὸ τοῦ συμπολιτῆ.

Πάει κ' αὐτὸ τὸ θέαμα, ποῦ τὴν ἀρίδα στεράσει
καὶ φόρο δὲν πληροῦσει,
καὶ μὲσα' στὰ θέαματα τὰ τόσα τὸν συγχρόνον
ὡς τῶρ' ἀρορολλόγγιτον ἐκείνο μένει μόνον.

Ἀγαπή μου Περιιῆ
καὶ τῆς Ἀθήνας μερακιῆ,
'στὴν Κεῖτη βόλινομαί ξανά
καὶ βλέπω πάλι τὰ βουρά,
ποῦ τὰ σκεπάζουν χρόνια
μὲς ὀξῆς ἀσπρηῆς χιόνη.

Καὶ τρέμω μήπως ναῖσθῃ σὲ κανενὸς κεφάλι
καί' στὰ καλὰ καθοσόμενα φόρο κ' εἰς τοῦτο βάλῃ,
κ' ἂν γίγη τέτοια συμμορὰ τότε, βεῖ λαοπλάνη,
κάθε ψυχὴ περιίλιου εἰς θανάτου θάνα.

Κάνω κ' ἐγὼ τὸν ποιητῆ
τὸν ολισηλατημένο,
κ' ὀλιτος πολὸς ολισηλατεῖ
μγαλὸ ἐξιδωμένο.

Ἄν πρὶν γυρίσω, προσφιλέ,
μὲς φῶγ' ἢ πότμα Βουλῆ,
χαίρετα μου τοὺς σεβαστοὺς τοῦ κράτους λιμαδρῶν,
καί' πῆς τους εἰ παρακαλῶ
ὅαν ἐναυλοῦν μὲ τὸ καλὸ
νὰ βάλουνε καί' στοῦ ε Ρωμιοῦ τῆς συγχροῦταις φέρονε.

Κι' ἀρχίζω μὲ παραβολάς,
ὅπου εἰ κάνουν καὶ γελῆς,
ἐοῖλην φαμπαρόνε.

Καὶ βλέπω πρὸς τὸν ἕλιον
λέγα ὅαν τὸν Βιεργίλιον :
τοῦ βάτερ, γίβα, μόνε.

Εἰς ἔλιου ἐναν κόνινο, βεῖ Περιιῆ, νὰ δώσῃ,
κ' ἂν φάγη κ' ὁ Πρωθυπουργός, ποῦ ὄβει ὅαν εὐραῖα,
κ' ἐν μέρους μου παρακαλῶ νὰ τὸν κατανοῶσῃς
καί' πῆς του : κατανοῶ τοῦ καλὸ καὶ τὰ μὲς γράφῃ.

Ἐν ἄλλοις λόγοις σὺ θεὰ δὲς ἔμπνευσι μεγάλην
'στὸν ποιητῆ καὶ πάλιν.



Κί' ἄν τὸ Στέμ' ἀναχωρήσῃ
 παρακάλετο μὲ χέρι
 'στὴν Ἀθήνα νὰ γυρίσῃ
 πρὶν τῆς πρώτης τοῦ Γενάρου,
 γὰρ νὰ γίνῃ κί' ὁ χορὸς ὁ συνήθης, Περιμλέτο,
 καὶ νὰ ἑταπαῖς καὶ οὐ νὰ χορεύῃς σὺν παριέτο.

Εἰς τὴν Κρήτην πάλι, βιάνα,
 τριγυρίζω δίχως γοῖνα,
 καὶ ἑταφορῶ τὴν βρόνα
 καὶ τὰ Κρητικὰ σαρόνια.

"Ἀπειρα τὰ βράσά της...
 τί νοιλὰς γεῖωσα πόνοι !...
 ἴθρα στέκουν τὰ βουνά της
 ὅπως καὶ πρὸ δύο χρόνων,
 ποθίθρα πάλιν ἰδῶ πέρα
 'στὸν γαλιζέιο τῆς αἰθέρας.

"Ἢλος χαϊρετὶ λαμπρὸς
 μαχητὸς ἀρητήριλος,
 γέρω μας τὸ πᾶν εἶδρα.

Καὶ θαρρῶ πὸς βλέπω μ' ἄρδος
 τοὺς Ἰδοίους τοὺς Δακτύλους,
 ποῦ μεγάλωσαν τὸν Δία.

"Ὡ πατρίς, ἀναφανῶ,
 κἄνε νὰ σὲ καμαρώνω,
 καὶ ἔτροπαῖς νὰ λημονῶ
 καὶ τὸ στήθος νὰ φερώνα.

Κἄνε κλέη ν' ἀνεγείρω,
 ποῦ τὰ κλαίει πατριώται,
 καὶ Κορσβάντες τριγύρω
 νὰ φωνάζουν : ἑας ποῖε ;

"Ἰθρα στέκουν τὰ βουνά, καὶ θαρρῶ πὸς βλέπω πέρα
 κἄτι τί σὸν ὀπαιοί...
 τουφεκῶν παλῶν καπνὸς ἀνεβαίνει 'στὸν αἰθέρα
 σὸν ἐσπερινὴ θυσία.

'Ὁ καπνὸς ἐκείνος τότε σὲ καιροῦς λημονημένους
 ἔπαρνε ψηλὰ μαζὶ τὸν κί' ἄλη τὴν καρδία τοῦ γένους.

'Ὁ καπνὸς ἐκείνος τότε τὸν λημονημένον κρότων
 ἦταν παρηγοριὰ
 μὲς 'στὴ λέπῃ τῆ βαρεῖα
 σκληρωμέναν ἀντροπῶν.

'Ὁ καπνὸς αὐτὸς ἔτυποσε καὶ τὸν λόγων τὴν μητέρα
 καὶ πετοῦσε σὺν αἰθέρα
 μὲ πολεμιστῶν ἐπιδοῦς
 καὶ χροσφωτερας ἐλιδοῦς.

Τὸν παλῶ μας τὸν καιρὸ
 τὸν θυμῶσαι, Περιμλέτο,
 ποθβεγες μὲς 'σὺν νερὸ
 τὸ κατάξερὸ κουκίτο,
 κί' ὄμως, χόρταινες μὲ πόθους καὶ μ' ὄνειρα μεγάλα,
 καὶ δὲν ἦσαν ὅπως τώρα πρακτικὴ ἔυλοναμῖλα ;

Τοὺς καιροῦς τοὺς περασμένους τοὺς ἀναπολεῖς καὶ σὲ ;
 πάλι μοῦ τοὺς ἐνθυμῖαι τὸ πολέπαθο νησι.

Τῆς Ὁραίας τῆς Ἑλλάδος λημονεῖς τὸν καρφενε ;
 ἄμμ' τοῦ Σαπουνιῆ ἡ ξεχάνας τὴν Ἀλήθεια, κουνενε,
 μὲ τῆς μαχομένης Κρήτης τὰ τηλεγραφήματα,
 ποῦ ὁ ἑάνανε νὰ τρέχῃς σὲ προγόνων μνήματα ;

Στάδια δὲν ἦσαν τότε μὲ σφενδόνας καὶ μὲ στίβους,
 κί' ὄμως ἡ βροντοῦσα Κρήτη
 μὲ τὸν γέρο Ψηλορείτη
 γέρους ἔπλεγε κί' ἐρήθους,
 κί' ἐφτερόνοντο τὰ στήθη κί' ἰσηκόνοντο τὰ χέρια
 κί' ἐφθαναν καρδιῶν λαχάριαι ἕως 'σοδορανοῦ ἰασιέριαι.

Τὰ ξεχάνας, ἀδελφέ,
 τὰ μέγλα Μπουτουνοῦρια,
 καὶ τὰ τόσα παλληκάρια,
 πομπλεσαν εἰς τὸ Βαρὲ ;

'Ἄμμ' τὴν Σουρμελιῆ θυμῶσαι μὲ τὸ φτερωτὸ τ' Ἀρκάδι,
 ποθβγαῖς τροφαῖς 'στὴν Κρήτη μὲς 'στῆς νότιας τὸ σκουτάδι,
 κί' ἄλλαξε τὸ βῆσιμό του λῆς καὶ γῆταν μαγικὸ,
 τώρα τὸ κνικτοῦσες μαῦρο, τώρα ὀβλιπες λευκὸ ;

Τὴν θυμῶσαι τὴν τρομάρα
 μὴν τὸ πρῶτον καμμὶ μῆρα ;
 τὴν θυμῶσαι τὴν λαχάρα
 σὸν ἐγύριε ἰδῶ πέρα ;

Τὸ θυμῶσαι σὸν πετοῦσε
 φτερωμένο κί' ἑταφορῶ
 'στοῦ πελάγου τὸν ἀφρὸ
 πὸς καθένας τὸ κνικτοῦσες ;

Δὲν σοῦ φαίνεται καὶ τώρα, κεφαλὴ μπουμπουπισμένη,
 πὸς ἡ ὀδὸς σκεπασμένη,
 μὲ τοῦ Γαβριὴλ τὸ ἔρασο μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ λαγκάδια
 καὶ τοὺς κάμπους σταματῶ,
 καὶ τριγύρω τῆς τ' Ἀρκάδια
 σωρησιμέτρα τὰ κνικτῶ ;

Πάλι, φίλε ποσαίερη,
 τὸ κεφάλι μου νοσεῖ,
 πάλι στὰ πάλια μὲ φέρνει
 τὸ πολέπαθο νησι.

Ποῦν ἐκείνος ὁ καιρὸς τῶν ὄνειρων τῶν μεγάλων ;
 ποῦ καρδοῖς γὰρ νὰ κνιπάνε ;
 τώρα σκόρπιων καὶ πᾶνε
 κί' οἱ καπνοὶ τῶν τουφεκῶν κί' οἱ καπνοὶ τῶν ἐγκεφάλων.

Πᾶν ἐκείναις ἡ ρωμάντζαις κί' ἡ παλίσραις τῆς φυλῆς,
 ποῦ μὲ δέκα στρατιώτας ἤθελε κί' ὁ Τζουμπελῆς
 σώνει καὶ καλὰ νὰ κἄνῃ
 πόλεμο μὲ τὸ Νιβάνι.

Πᾶν ἐκείναις ἡ ρωμάντζαις καὶ τὰ λόγια τ' ἀερῶδη,
 ποῦ μὲς σήμοναν σὺν πόδι.

"Ὅλος ὁ καιρὸς ἐκείνος, Περιμλέτο μετελιβάνη,
 πὸς μοῦ φαίνεται σὸν νῆμμα, πὸς μοῦ φαίνεται σὸν πλάνη,
 καὶ θαρρῶ πὸς δὲν ἔπρεξε τίποιος τόφλιας ἐποχή,
 ποῦ κί' ὁ νοῦς τῶν Πανελλήνων ἔλλατῶτο κί' ἡ ψυχὴ.

Σήμερον ἡ Ρωμφοῦνη
 ἔβαλε μαζὰ κί' ἐκείνη.



**Εξοργισμεν κ' οι γέοι,
κ' ένα πνεύμα θεικόν
και καθ' όλα κραυκόν
την Ελλάδα διαπνέει.**

**Μήτε φλόγαις, μήτε λαοφαίς,
μήτε τρέλλαις και παιδφαίς,
κ' όπου σήμερα καθίης
δέν θά' δής τός παρασθήςαις,
δέν θά' δής τός παρασθήςαις
της φύλης της παρελθήςαις.**

**Σήμερα ή Γουρμούστη
εξοργισμεν κ' έκεινη.**

**Μήτε κ' άδρα Βουκορίδες
δύος πόνι την συγκυρόν,
μήτε φρένταις κ' αν έλλίδες
δύος πόνι δέν την πλανούν.**

**Σήμερα κ' άδη κνιτή
της σημαίας της κουρέλια,
και χαρούμενη γ' άδη
έκαρδιέται σ'ά γέλοια.**

**Σήμερα άπ' άιτόν κ' έμνόνος
δέχεται συχνά κολάφους,
και με δάφνας και κούτινος
στεφανώνου τός κρούφους.**

**Σήμερα και νικημένη
φαινει ενδοξασημένη**

**μέ το καθένος Κουβέρτου τός προπολογημόν
και ζυγαί αρθροβλαμόν.**

**Όπως πρώτα δέν ποσει
μέ το νόν καθεσάεις**

**τωρα μόνιτες και σ'ό
χρυσογάδαρος σωστός,
και μόν κένεις τόν μιλιάει
και με πέργας σ'ό μεζ'ό
με φαγάδες δυνατούς,
πού ημάζουν Βιλαίτρα,
σάν σου λέω γ'ά Στρατούς
και γ'ά Στόλους και γ'ά τέτοια.**

**Είς την Κρήτην είμαι τόρα, και μόν λέω κάθε βλάμης :
δς ίδούμε τί θά κάνουν αι προστάιτες Ανάμεις.**

**Τής παλληκαριές ή Μοδσα
με σημαίας σωλιμένη
κ' άληθώς όμοσοδσα
κ' αν τί κ' αλό προσμένει.**

**Ποιός τό έέρει τί θά γίνη,
κ' αν οι φίλοι της έμναιον,
πού την δέξα τών βουκόν της έβουκόδισαν μ'ά μέρα,
δέν φανέζουν όμοφώνως : έσο πίκον έλευθόρα.**

**Κ' έγώ λέγω π'ός τός Κρήτας : έσο πίκον μαύρα μισή,
έσο κ'άδη ψυχοφθόρα,
τό βουρά σας γ'ά τιμήη
νέα νίκη λευκοφόρα.**

**Την όμόνοια έμνεϊται... τούτη μένει μόνος φάρος
μέσα σ'ό πυκνό σκοτάδι κάθε μάτσης καταιγίδος,
'στην όμόνοια θά βρήςη την άνδρα και τό θάρρος,
'στην όμόνοια θά βρήςη την άγάπη της πατρίδος.**

**Συνεθελόνος Συνακτικη
και τρέχουν άπ' ίδού κ' έμει.**

**Προσμένει κ' αν τί κ' αλό τό κάθε παλληκαίρ
κ' έγώ φανέζω : γένοιτο, γένοιτο φοραίς μακάρι.**

Χίλια καλῶς οὐδ' βράχμα, χίλια καὶ ὄρθ χιλιᾶδες,
κ' οἱ κάμποι μὲ τὸ λούλουδα καὶ μὲ τῆς πραινίδος
ἄντιπαλῆσουν γρήγορα κοιτῆς χαρῆς μνηύματα
καὶ νάβρουν πορτοκαλιαῖς ἀπὸ μαρτύρων μνήματα.

Συνέλευσις Συντακτικῆ παρτίσου μεγάλη,
κ' ἄς δούμε τί θὰ βγάλῃ.

Ὁ ξόλυκος πολέτης
στὸν Ἡρήνηκηπα τῆς Κρήτης.

Ἐδοὶ τὸ Βασιλόπουλο... σταθῆτε γὰ τὸ δῶ...
ζῆτω τὸ Βασιλόπουλο, ποὺ τότελιαν ἔδω
γὰ φέρῃ τῆς ἐνώσεως ματιὰτα χαρωπὰ
κ' ἔτσι τὴν μεγάλῃσου τῆς Κρήτης ἀγαπῆ,
ποὺ λὲς πῶς ἐμεγάλωσε κ' ἔκεινο σὺν βουρὰ τῆς
κ' ἔταρῃ μὲ τοὺς πόνοους τῆς καὶ μὲ τὰ βῆσανά τῆς.

Φωνάζουν κ' ἀπὸ μνήματα καὶ βράχους καὶ σπηλιᾶς :
γ' αὐτὸ τὸ Βασιλόπουλο σερῶσι πορτοκαλιαῖς.
Μπαίτσι μὲς ὅτῃν Συνέλευσι, φορεῖ μεγαλοσταύρους,
κ' ἄς ἔπου τώρα κ' ἄν ἠραβῆ
τοῦ κρυφοῦλῆν : ἐδὼν ἐδοί,
καὶ γίνου παλαῶς Θρηοῦς οἰοῦς ἔξνου Μινωταύρους.

Συγκινημένο φαίνεται, καὶ βλέτω κάποιου δάκρυ,
ποὺ στέκει καὶ ξεραίνεται μὲς ὅτῳ μοτιοῦ τὴν ἀκρῃ.
Ζῆτω τὸ Βασιλόπουλο, τὸ βλάστημα τοῦ Θρόνου,
καὶ τῆς στοργῆς τὰ δάκρυα καὶ τοῦ κρυφοῦ τὸν πόνου
στάλας δροσῆς γὰ γίνουσι κ' ἄσπρα μαγαριὰτῆρα,
κ' ἀπὸ λαβρινθῶν παθῶν γὰ σώσουν παλληκάρια.

Ζῆτω του, ποῦται σύμβολο τῆς Κρήτης λατρευτὸ,
καὶ λὲς πῶς οἱ Κορυβαντες τὸ θρόνηνε κ' ἀπὸ.
Ἐδοί... τὴν πολυπόθητη χαρὰ γὰ μᾶς χαρῆση
κ' ἔπειτα σὺν καρδίᾳ του τὸ πᾶσι γὰ γυρίση.

Τῆς Βουλῆς ἡ λῆξις
καὶ μεγάλῃ παλῆξις.

Φασουλή, ποὺ κάθε ἄλλο πέρνεσι εὐκολα φατιὰ,
Φασουλή, ποὺ τώρα πάλι σοὺ ἐαρωθῶσι ταχτιὰ
κρῶσι χρόνων μας παλῶν
σὲν πορτοκαλιαῖς πουλιῶν.

Κ' ἔδω χαιρῶ γὰ τὴν Κρήτη καὶ τοὺς ἄλλους τῆς σαλιῶς
κ' ἄλοια σὺν Ἀντιμέτις τὸς Προστάτιδας ἐπιῶσι.
Μὰ μὴ χαιρῶσι ποὺ πρὶν γὰ πᾶσι τὴν ἀλήθεια,
κ' εἶναι πάλι πιθᾶνὸν γὰ φωνῆξις : κολοκῶθῆ.

Ἐν τοσοῦτω, Φασουλή,
πῆρε τέλος κ' ἡ Βουλῆ,
κ' ἀπεριγραπτοῦς ἡ λῆξις, ποῦχω τώρα ὅτῃν καρδίᾳ,
καὶ δὲν ἔξρω ποὺ γὰ πᾶσι γὰ περῶσι τὴν βραδείᾳ.

Τι δὲν ἔκαναν ἀλήθεια τῆς πατρίδος οἱ σωτήρες !
ἀγρυπνοῦντας τοὺς ἐσθῆτες τὸ γλυκοῦς ἡμέρωμα,
φόρο καὶ σῆσι οὐδεράτῆρας ἔβρῶσι τῆς κωμοιοῦρας,
μὰ καὶ οἱ δούσι οὐδερόνουν μοτιρα γὰ αἰδέρωμα,
σὲν κ' ἔκεινα δηλοῦσι τῶν κρυφῶν βουληφόρων
στᾶν φερόσιν μὲ τὴν πούλια κουρασμένοι κατὰ κρῶν.

Σταβερῆσαν νέους πόρους,
καὶ πατάμεισι οὐτιῶν

ἐπαύσανε μὲ φόρους
καὶ μαζὰ γατωμαθῶν.

Ἐκεῖ δόθησι καὶ πάλιν γὰ τὸ κράτος οὐκ ἄλλα
τῆς γαλιῶνδρας τὸ λαφύγγι,
κ' ἀπὸ μὲς ἀπὸ τὴν μινῆρα
ῥοῦντιοσι γὰ βγάλῃ ἔγῃ.

Ἐπαύθησαν πολλὰς γενικοῦ καιοῦ συμβάσεις,
ἤλθῶν ὄμοσι καὶ συγμῆσι, ποῦπρῆσι γὰ τοὺς διαβάσεις,
καὶ ὅσοις ἔπρῶσι τῶν ἀκόμῃ τοῦς ἡνωῦριζαν ρουοφῆται,
κ' ἔκαναν τοῦ Κόντε Τζοῦριξῆ τέσσερα τὰ μαματῆρα,
καὶ τὸ ψάρι κάποιου φίλου
τοῦθῆσαν συγὰ σὺν χεῖλι

Ἐπαύθησαν πρὸς τοῦτοις καὶ τὴν Στρατιοτικῶν
μὲ τὴν συναρῆ τῶν δια,
ἡρώτησαν γὰ ταχυβόλα
καὶ γ' ἀντιορτυλλῶν.

Κ' ἡ ῥεπο ὀμυλλικα κ' ὁ Κόντιες μῶσα ὅτῃ Βουλῆ προσφῆταις
ἐβεβαίωσαν μὲ τόνο
πᾶσι τὸ Στέμμα δὲν πηγαίνει σὲν Ἐδρῶπη γὰ τὸ κράτος,
μὰ γὰ θεραπειὰ μόνο.

Κ' ὁ Κορυβῆτης εἶπε πάλι πᾶσι ὁ Βασιλῆς σὺν ἔξῃ
δὲν πηγαίνει γὰ σοκοῦθῆρα,
μὰ γ' ἀνάπαισι καὶ ποῦρα,
κ' ἄν τυχῶν ἐσθῆ Μινωτρο κ' Ἀποκωράρα κάρηνα,
τότε ρίχῃσι κ' ἔνα λόγο γὰ τὴν ὀδῆρα Ρωμιοσύνη,
ποὺ τὰ δάκρυα τῆς πιστεῖσι πᾶσι θὰ βροῦν δικαιοσύνη.

Ὅσοι μᾶθε τοὺς καὶ σὺ, Φασουλή μου τραγοῦνη,
ποὺ φωνάζῃσι ἐμπαῆσι
πᾶσι ὁ Βασιλῆς πηγαίνει
καὶ μῆλεῖ σὺν συγγενεῖσι.

Τῆς πατρίδος οἱ σωτήρες εἰ δὲν ἔκαναν καὶ τί !
ἔγιναν κ' Ἀστυνομῆσις ἄνε ὀβόσι καὶ Στρατοί,
συνεπλήρωσαν τοὺς νόμους Γάμα, Δέλια, Ζῆτα, Θῆτα,
ἔφρασαν τροποποιήσεις καὶ σὺν νόμους Ἄλφα Βῆτα,
μεταρρῶθῃσαν πρὸς τοῦτοις καὶ τὸν Γῶτα Κάπτα Σι,
κ' ἄσπρα ἰδρωτοῦς θρόμῶσι καὶ ποδαριῶν δῶν.

Εἰς τὸ καιῶ, πατέρες μας, ὅσοι γὰ μᾶς κηραῶσι,
μὲ τῆς Βουλῆς τὸ κλεισμο τὸ πᾶν μελαγροῖσι,
καὶ μοδῆρχῆται σὲν πᾶσι τῆς γὰ γράφωσι πᾶσι νομαῶσι
καθῶς κ' ὁ Κρόμβελ ἔγραψε σὺν Ἀγγλων τὴν Βουλῆ.

Κατανοῶσι τῆς Βουλῆς ὁ λογοκόπος ὀλοῦς,
κ' ἔκειν ἡ μοδῆρῆσι, ποῦνεσι λόγους γ' αὐτὴν μεγάλου,
ἀκόμῃ κωροφῆμένη
ὅτῃν ὀροφῆ τῆς μένει,
καὶ μὲ τὴν λῆξι, Φασουλή, τὴν κῆντασι καὶ πάλι
κ' ὀρεβουρα τῆς φῶνασι σὲν Σύνουο τὴν ἄλλῃ.

Καὶ κωροφῆσι πουλιῶσι,
κ' ἄλλους λόγους ἀγγελοῦσι.

Ἀπὸ πᾶσαν ἔργασίαν ὁ Ρωμῆος θὰ ὀσι σωτήρη
τὸ λαμῶν Τυπογραφεῖσι Ἐδορατίου τοῦ Ἰονῶν.
Κ' ὁ Ρωμῆος ἐκεῖ πρὸ χρόνων βγάσι σὺν ἄλλοις ἡλεκτιῶσι
ὅτῃν ἔδδῶν τοῦ Πραξιτέλου, ἀῖξῶν ἀριθμὸς ὀπῶ.